

skal ikke gaa ind herpaa, fordi jeg ikke vil kaste nogen Skygge paa Lægerne. Jeg har dog ikke villet tilbageholde min Anskuelse, idet jeg tror, at Hovedpointen imellem os ligger deri, at, medens man fra de Herrers Side, som ere bange for en Udvidelse af Kvassalveriet, lægger for megen Vægt paa Betaling eller Ikke-Betaling, og for megen Vægt paa, hvorledes den Vedkommende skal være istand til at dokumentere sin Dygtighed, saa se vi Andre mere paa vedkommende Kvassalvers Omgangsreds, idet man, som jeg allerede har sagt, kan være sikker paa, at Vedkommende er en dygtig Mand i visse givne Tilfælde, naar han har været istand til at drive det dertil, at hans nærmeste Omgivelser berømme ham som en dygtig Mand. Naar derimod de Vedkommende skulde til at paa-vise deres Dygtighed enten for Justitsministeren eller for Sundhedskollegiet, saa vil det ganske vist komme til at skorte for dem, thi de fleste af dem have jo deres Kundskab fra Lægebøger og fra den Praxis, som de have erhvervet sig gennem Rivet. Naar jeg før udtalte, at jeg fandt, at der var Afkilligt i den høitærede Ministers Forslag, som lod formode, at det ikke var umuligt at komme til en Overenskomst med ham, saa sigtede jeg derved til § 3, som jo endog giver temmelig vidtgaaende Rettigheder, naar jeg undtager den sidste Linie, hvor der staar: „under de nærmere Bestemmelser, som i den Henseende fastsættes af Ministeren“. Denne Linie er efter mit Begreb særdeles vag; jeg veed ikke, hvilke Bestemmelser det er, som den ærede Minister vil fastsætte. Er det den Bestemmelse, som jeg har sigtet til, saa tror jeg, at der er Mulighed for en Overenskomst, men det kan jo være ganske andre Bestemmelser, og førend vi have hørt den ærede Minister, kan man jo ikke danne sig nogen Mening om, hvad han har tænkt sig ved disse „nærmere Bestemmelser.“

Clausager: Den Sag, som det foreliggende Lovforslag omhandler, har i de senere Aar saa ofte været Gjenstand for Forhandling her i Thinget, at jeg ikke finder nogen stor Anledning til at opholde dette længe ved nærværende Leilighed. Jeg har kun forlangt Ordet for at gjøre et Par Bemærkninger angaaende det Foredrag, vi nylig hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad). Omtrent hver Gang vi have havt denne Sag til Behandling her i Thinget, er det ærede Medlem traadt op og har givet os et længere Foredrag, hvorved han navnlig har søgt at paa-vise det Skrækkelige og Uheldige, der efter hans Formening ligger i de Trolddomskure, som foretages rundt omkring i Landet, samt om den store Overtro, han formener, der endnu er tilstede hos Befolkningen. Jeg skal ikke negte, at der mange Steder kan være for megen Overtro i den Retning (En Stemme: Overtro er altid for Meget!) Det er ganske vist, og det kan vel være muligt, at der ogsaa paa dette Punkt

endnu er Afkilligt tilbage at ønske; men jeg vil tillade mig at spørge det ærede Medlem, om han mener, at vor hidtil gjældende Lovgivning formaar at raade Bod paa den Overtro, som er tilstede, og om den har kunnet afværge, at der endnu findes Folk, som bestjæftige sig med at forsøge paa at kurerer svage Medborgere ved de nævnte Midler? Tror han imidlertid ikke, at den nuværende Lovgivning er istand til at afværge dette, forekommer det mig, at hans Frygt er noget ugrundet. Jeg vil tillade mig at tro, at en fri Ordning, naar vi faae en saadan, langt snarere vil bidrage til at forhindre og afværge en saadan Lægemethode, som maasse endnu kan bruges paa enkelte Steder, skjøndt dog vistnok ikke nær saa meget, som for flere Aar tilbage. Jeg vil endog gaa saa vidt, at jeg vil sige, at jeg, hvis det kan berolige det ærede Medlem, for mit Vedkommende skal være villig til at gaa ind paa, at der i den tilføjede Lov om fri Lægevirkfomshebs Udøvelse fastsættes en bestemt Straf for de Personer, der fremdeles benytte sig af disse overtroiske Midler, saasom Røsen, Maalen eller Dignende, ja ikke alene for dem, men ogsaa for de Patienter, som henvende sig til de Vedkommende for at lade disse Midler anvende paa sig. Jeg er iøvrigt saa fuldstændig enig med de Udtalelser, vi for kort siden hørte af det ærede Medlem for Velle Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), at jeg kan spare, hvad jeg ellers havde at sige. Jeg tror med ham, at man netop ved at have de Lægevirkfomshebs, som endnu findes med Hensyn til Lægevirkfomshebs, i en betydelig Grad vil fremme, at — som han sagde — de Dannede efterhaanden vinde Terrain og gjøre sig gjældende ligeoverfor de mere Udannede. Jeg har tidligere gjentagne Gange udtalt, at det er min bestemte Formening, at Charlataners og Bedrageres Forretninger i det Væsentlige ville være endte, saasnart der bliver aabnet Leilighed for uexaminerede Folk, som have viist sig istand til at helbrede Folk, særlig for visse Sygdomme, til uden Forsøgelse og Liltale at kunne udøve deres Virksomhed, idet Folk da i Almindelighed ikke længere ville bære over med dem saaledes, som de hidtil have været nødt til, for ikke tillige at skade de Uexaminerede, til hvem man virkelig havde Lidsk. Desuden vilde de uexaminerede Folk efter en saadan Lovgivning, som jeg tilsigter, kunne være istand til at føre Indseende og Kontrol over dem, der kun i egenmytlig og bedragerisk Hensigt øve en lignende Virksomhed. Jeg kan ikke heller se rettere end, at det, som ogsaa tidligere udtalt, vil være i selve de autoriserede Lægers velforstaede Interesse, at de faae en Assistance af uexaminerede Folk, der i en eller anden Retning have viist særlig Dygtighed til at helbrede visse Sygdomme. Jeg skal dog, som sagt, ikke for Dieblisset fordybe mig videre heri, men indstrænke mig til, hvad jeg har sagt. Jeg skal sluttelig kun tillade mig at udtale, at jeg er særlig godt tilfreds med § 4 i den høitærede Justitsministers Forslag, jeg